

El Papa Francesc, bon comunicador

Una de les sorpreses de la personalitat del papa Francesc ha estat que és un molt bon comunicador. El seu estil, fet de senzillesa, proximitat a les persones i autenticitat, l'ha fet en molt poc temps una figura estimada i molt valorada. És una realitat digna de ser recordada avui, dia en què l'Església celebra la 47a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, el lema de la qual és: «Xarxes socials: portals de veritat i de fe, nous espais per a l'evangelització». L'estil del Sant Pare Francesc també és una invitació a la fe i és un factor d'evangelització en el món d'avui, que tant valora la imatge i la comunicació, sobretot quan aquesta no és fruit d'una estratègia, sinó expressió de la veritat de la persona.

sia celebra la 47a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, el lema de la qual és: «Xarxes socials: portals de veritat i de fe, nous espais per a l'evangelització». L'estil del Sant Pare Francesc també és una invitació a la fe i és un factor d'evangelització en el món d'avui, que tant valora la imatge i la comunicació, sobretot quan aquesta no és fruit d'una estratègia, sinó expressió de la veritat de la persona.

GLOSSA

Som al bell mig de l'Any de la Fe

El sant pare Benet XVI ens convidà a celebrar l'Any de la Fe. Un període que començà el dia 11 d'octubre de l'any passat —en el cinquantè aniversari de l'inici del Concili Vaticà II— i finirà el 24 de novembre. Han passat sis mesos, doncs, i som quasi al bell mig de la celebració. És un bon moment per aturar-se a fer revisió i prospectiva personal i comunitària.

La fe és un do de Déu, un do que hem d'agrair però, alhora, del qual hem de tenir cura. Hem de demanar que la fe ens sigui donada i augmentada, però també l'hem de treballar, i així el do de Déu esdevindrà acceptació, adhesió a Aquell que ens supera i ens depassa. És en aquest sentit que la fe esdevé una aventura entre la persona i Déu.

La celebració de l'Any de la Fe ens ho recorda i ens convida a una renovada conversió de vida, a un discerniment de criteris personals, a un lliurament a les mans de Déu, a refer la confiança i l'esperança, a celebrar-la amb convicció en la litúrgia dels sagraments... sense oblidar el testimoni de vida que apropi els que ens envolten al fet religiós, a la fe, a Jesús i a l'Església, a començar la pròpia aventura de fe. El testimoni, en aquests moments de crisi especialment, ha de ser proper, aco-

llidor i vigorós, compassiu i valent, creïble per les obres i, sobretot, evangelitzador. Caldrà recórrer la pròpia aventura de fe i ponderar la coherència personal entre la fe i els fets de cada dia. La professió de fe en el món és un acte personal i, alhora, comunitari. L'Església és coneguda per la vida dels creients i, també, pel testimoni institucional, per com anuncia l'Evangeli i per com el viu als diversos nivells.

Al bell mig de l'Any de la Fe, moment de revisió i projecte. Revisió dels mesos viscuts, projectar els que encara resten. Mirar Jesús, «tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud» (Hb 12,2), per refermar i enfortir la relació amb Ell. Esdevenir testimonis de la fe, testimonis de la presència de Déu —Pare, Fill i Esperit Sant— en les nostres vides i en la història que compartim amb els que ens envolten, sense oblidar el testimoni de la caritat, que demana compassió envers els pobres de totes les pobreses i una atenció especial per les necessitats elementals que tenallen tantes persones i famílies. «Mentrestant, subsisteixen la fe, l'esperança i l'amor, tots tres; però l'amor és el més gran» (1Co 13,13).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«Els creients tot ho tenien al servei de tots» (Ac 2,44)

L'Església nascuda del costat de Crist i enviada des de Pasqua, té també una nova manera de viure les relacions econòmiques. «Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per la pregària» (Ac 2,42). D'entrada l'Església estarà sempre per la comunió i la transparència. Avui, amb tants escàndols per corrupció, l'Església també exigeix una economia ètica, sense cobdícia ni avarícia financera, i reclama un nou ordre econòmic basat en valors humanistes, ja que és just reconèixer que ha d'anar sempre acompanyat per l'honradesa i la transparència. I cal predicar amb l'exemple. Benet XVI ho expressa en el darrer text de doctrina social eclesial, l'encíclica «Caritas in veritate»: «L'economia té necessitat de l'ètica per al seu correcte funcionament, no de qualsevol ètica sinó d'una ètica amiga de la persona... Avui es necessita tant la preparació econòmica professional com la coherència moral» (45 i 71).

«Tenir-ho tot al servei de tots», significa compartir i viure del que l'Església rep de la generositat dels seus fidels, sigui directament com a donatius per poder exercir les seves finalitats o bé amb aportacions per serveis rebuts. Té els béns patrimonials que generacions actuals i anteriors han volgut cedir-li per a la seva missió, que és espiritual però que precisa d'un suport econòmic mínim. També es nodreix de les aportacions que lliurement els contribuents destinen en el moment de fer la declaració de la renda, com també les tenen altres institucions per a fins socials i per a causes molt diverses. I encara, es reben aportacions per subvencions o convenis molt ben delimitats en els seus requisits legals i absolutament transparents. Hi ha, doncs, una gran transparència!

Què fem amb aquests béns i amb els que rep de les persones que valoren el que representa l'Església? Primer de tot predicar la Paraula de Déu i celebrar amb dignitat el culte, tenir els temples en bon estat i oberts a tothom, amb el patrimoni catequètic-cultural cuidat, perquè la llibertat religiosa sigui efectiva. També és tasca molt pròpia de l'Església, ajudar a qui ho necessita (Càritas...), tenir cura de molts col·lectius amb enormes mancances i ser font de solidaritat en temps de crisi. Cal un suport suficient als ministres i persones contractades, encara que pot fer molt perquè compta amb un gran nombre de voluntaris. I en especial l'Església mira d'atendre moltes tasques que podríem considerar exercici de l'apostolat, des d'ensenyament i la catequesi fins a la caritat envers tants col·lectius desfavorits, així com compartir solidàriament tantes missions amb gran cooperació amb els col·lectius en vies de desenvolupament. No rebem un finançament directe de l'Estat sinó només per serveis prestats. I es paguen totes les taxes legals inclòs l'IVA i l'IBI, excepte el que la mateixa llei preveu com exempció per a l'Església com per a altres institucions. Agraïm aquest mecenatge perquè així podem fer millors i més coses per a la societat.

L'Església estarà sempre per la transparència que dicti la llei i seguirà complint la seva missió amb els mitjans de què disposi, fent molt «per tants que encara necessiten tant», que és un lema molt nostre. Ara que aviat podem fer un gest important per a l'Església com és marcar amb una X la nostra declaració de renda, us animo a fer-ho, i demano que no abandonem l'ideal dels primers cristians, que sempre ens reclama comunió i «tot al servei de tots».

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

ARTURO SAN AGUSTÍN

De Benet a Francesc

De *Benedicto a Francisco* (Fragmenta Editorial) és el títol del darrer llibre del periodista Arturo San Agustín, que va viure el canvi de Pontificat a Roma, «en viu i en directe». San Agustín, que confessa que «mai no havia escrit una crònica amb tanta intensitat» com aquesta, felicita l'Església per haver sabut comunicar bé el doble esdeveniment renúncia-elecció.

Què valora més del papa Francesc?

La primera sorpresa va ser descobrir que el coneixia. Va ser a Buenos Aires, i vaig comprovar que era un home compromès amb els pobres i valent davant els poderosos. Que es tranquil·litzin alguns: no és un ingenu, sinó algú que es pensa molt les coses; i que les sap comunicar. Vam parlar durant més d'una hora i al final li vaig dir que «l'entrevistaria quan fos Papa». Confio que compleixi la seva paraula! De moment, li he fet arribar el llibre i una samarreta del Barça signada per Leo Messi.

Què explica en el llibre?

Tot el que va passar des de la renúncia de Benet XVI fins a l'entrada de Francesc, dia a dia. He pogut accedir a importants cardenals, a teòlegs i a italians influents vinculats al Vaticà. A més, com que coneixia el Papa, l'he pogut retratar des d'una certa experiència.

Què canviarà en l'Església amb Francesc?

Crec que, a poc a poc, s'anirà descobrint la gran importància de Benet XVI, un papa potser bastant desconegut. També crec que començarà a canviar allò que no és substancial; però sospito que molts periodistes, no necessàriament creients, que l'han rebut amb grans aplaudiments, potser se sentin decebuts quan comprovin que Francesc s'assemblarà bastant al seu predecessor.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Cal fer els «miracles de petit voltatge»

L'acció de caritat de tota l'Església ha de ser continuadora, en la mesura del possible, de l'acció guardadora de Jesús. L'acció de l'Església ha d'arribar fins a tocar el miracle, fins al llindar mateix del miracle, si vol ser continuadora de la missió de Jesús, que deixava entreveure que el Regne ja començava a ser present en el món. En efecte, gairebé és tan miraculós que Jesús doni la vista al cec com que la caritat de l'Església i dels homes i dones de bona voluntat acabin amb la fam del món, o que doni sentit de comunitat als qui es troben sols.

Però els homes no en podem fer, de miracles. Cal que confiem de debò en les promeses fetes repetidament pel mateix Jesús, segons les quals quan demanem alguna cosa al Pare en nom de Crist, el Pare ens la concedirà. Cal unir l'acció de la caritat amb la pregària humil i confiada per tal que s'estableixi la comunicació viva entre Déu que s'inclina amb amor i les persones que creixen humilment en ell.

A la persona humana li cal l'actitud receptiva del do de Déu, però també l'actitud activa, perquè fa i ha de fer allò que li toca de fer, ni que sigui mínim. A vegades aquest mínim —dir *sí*— és un màxim, com en el cas de Maria.

Així trobarem el punt d'unió tradicional entre pregària i acció. Així donarem pas als «miracles de petit voltatge».

Dr. Josep M. Rovira Belloso
(*Déu fa créixer les persones.*
Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Els llocs del diàleg: l'Atri dels Gentils

Finalment, per facilitar el diàleg respectuós i enriquidor entre el cristianisme i les noves espiritualitats cal explicitar també els escenaris: on dialoguem? En el discurs que Benet XVI pronuncià davant la cúria romana el 21 de desembre de 2009 es presenten dos escenaris, l'atri dels gentils i l'areòpag, que poden resultar paradigmàtics a l'hora de dialogar amb les noves espiritualitats.

El món d'avui necessita l'obertura representada per aquests dos espais des d'on és possible impulsar un diàleg fecund que ajudi a madurar les espiritualitats emergents i que permeti alhora actualitzar la tradició cristiana.

Arran del discurs de Benet XVI sobre l'atri dels gentils, s'han celebrat diverses trobades promogudes pel Pontifici Consell de la Cultura, dirigit pel cardenal Gianfranco Ravasi. La darrera d'aquestes trobades es va celebrar a Barcelona els dies 17 i 18 de maig de 2012 entorn del lema «Art, bellesa, transcendència» i culminà en un acte a la Sagrada Família.

L'actitud de diàleg i cooperació entre creients i no creients no és nova. No comencem de zero. Cal abandonar la demonització dels no-creients o la consideració de la fe com a signe d'endarreriment cultural. Quan l'objectiu és la convivència i la mútua cooperació (*mutuum consortium*), les diferències, en comptes de separar, poden enriquir.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern.*
Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall,
Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Com pregar (3)

La millor pedagogia per a la pregària és la dificultat. Quan tenim veritables problemes o estem apurats per una malaltia o per una desgràcia, no costa gens de pregar. Quan estem afeixugats connectem de seguida amb Déu, que és la nostra vida, la nostra salvació. No hi ha res més contrari a la pregària i a la vida cristiana que la comoditat, el benestar material o l'aburguesament. La pobresa, l'abnegació, fins i tot el fracàs o la humiliació són camins que faciliten la pregària molt més que l'èxit, el confort o la lloança. Per això, els pelegrinatges a peu són tan apropiats per pregar, perquè ens fan cansar, ens fan sentir febles i necessitats.

La sobrietat, el despullament, el dejuni són també elements que ajuden a la pregària, perquè ens fan sentir el nostre desemparament. Els millors orants de la Bíblia són els malalts, cecs, leprosos, sords..., que saben que no es poden donar la salut a si mateixos i per això supliquen. Quan Jesús ens ensenya a pregar, ens ensenya a suplicar —totes les frases del Parenostre són peticions— potser perquè a base de demanar esdevenim més pobres.

Una altra llei de la pregària és la perseverança i la insistència, com la viuda pesada de l'Evangeli davant del jutge injust. Cal pregar sempre, sense defallir. Quan la pregària ens és eixuta o àrida tenim tendència a abandonar-la amb l'excusa de qualsevol activitat *urgent*, per això és important fixar-se un temps per realitzar-la: mitja hora, una hora, i mai escurçar el temps passi el que passi.

La pregària és com la respiració: si deixem de fer-ho, ens morim.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 13.** **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / Sl 67 / Jn 16,29-33]. M. D. de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.
- 14.** **Dimarts** [Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15, 9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.
- 15.** **Dimecres** [Ac 20,28-38 / Sl 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.
- 16.** **Dijous** [Ac 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jn 17, 20-26]. Sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Germer, bisbe.
- 17.** **Divendres** [Ac 25,13-21 / Sl 102 / Jn 21, 15-19]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.
- 18.** **Dissabte** [Ac 26,16-20.30-31 / Sl 10 / Jn 21, 20-25]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí.
- 19.** **✠ Diumenge vinent**, de Pentecosta: [Ac 2,1-11 / Sl 103 / Rm 8,8-17 (o bé: 1Co 12,3b-7. 12-13) / Jn 14,15-16.23b-26 (o bé: Jn 20,19-23)]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.;

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan resuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,46-53)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt». Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bet-Hània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo. Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I contínuament eren al temple donant gràcies a Déu.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, y apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

L'Ascensió del Senyor. Il·lustració de la Bíblia de Sant Lluís (s. XIII)

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

Que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder para nosotros, los que creemos, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, potestad, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no sólo en este mundo, sino en el futuro. Y todo lo puso bajo sus pies, y lo dio a la Iglesia como cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que lo acaba todo en todos.

▶ Conclusión del santo evangelio según san Lucas (Lc 24,46-53)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Así estaba escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día y en su nombre se predicará la conversión y el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto. Yo os enviaré lo que mi Padre ha prometido; vosotros quedaos en la ciudad, hasta que os revistáis de la fuerza de lo alto.»

Después los sacó hacia Betania y, levantando las manos, los bendijo. Y mientras los bendecía se separó de ellos, subiendo hacia el cielo. Ellos se prostraron ante él y se volvieron a Jerusalén con gran alegría; y estaban siempre en el templo bendiciendo a Dios.

COMENTARI

Mentre els beneïa fou endut al cel

Al capítol 24, l'evangeli de Lluc ens reporta el relat de la tomba buida, l'aparició del Ressuscitat als dos caminants d'Emaús i al grup dels Onze després. És en el si d'aquesta darrera aparició als Onze i als seus companys que Jesús dona les instruccions que trobem en aquest passatge que llegim avui.

Primer de tot trobem una referència a les Escripures. Camí d'Emaús havia obert el ulls als dos caminants perquè compreguessin les Escripures; ara també explica als seus el contingut nuclear de les Escripures: 1) que el Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia; 2) que calia predicar en nom

d'ell la conversió i el perdó dels pecats. Ambdós nuclis resumeixen també tot l'evangeli de Lluc: mentre la passió i la resurrecció concentren tota l'existència de Jesucrist, l'anunci de la conversió i del perdó dels pecats concentren el seu missatge. Els deixebles, i també nosaltres, en som testimonis de tot això.

En segon lloc trobem una nova promesa del do de l'Esperit Sant, el poder que vindrà del cel, el do del Pare. És la segona referència, després de la que comentàvem la setmana passada; i és que la tercera part de la Pasqua apunta tota ella cap a la Pentecosta.

Al final de tot, ja fora de la ciutat de Jerusalem, Jesús s'acomia dels seus deixebles tot beneint-los amb les mans esteses, el signe jueu de la benedic-

ció que la nostra litúrgia ha recuperat en les solemnitats. L'evangeli de Lluc comença al temple, quan el sacerdot Zacaries, que ha rebut l'anunci del naixement de Joan, en sortir del santuari no pot beneir el poble perquè ha quedat mut. A la fi del relat evangèlic, és Jesús qui beneeix els seus deixebles mentre surt d'aquest món, endut cap a la glòria de Déu.

I esclata l'alegria. La partença de Jesús no els omple de tristor sinó d'una alegria que el mou a anar al temple —on havia començat l'evangeli— per donar gràcies a Déu. Jesús ens ha deixat com a signes de la seva presència: les Escripures, l'Esperit Sant, la seva benedicció i una alegria que es perllonga més enllà de la Pasqua.

Jordi Latorre, SDB

Admissió als Ordes dels seminaristes Josep J. Geethafonkalan i Pere J. Morales Moreno

El dia 24 d'abril a la Capella del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, a Barcelona, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va admetre als Sagrats Ordes dos seminaristes d'Urgell: Josep J. Geethafonkalan i Pere J. Morales, que Dilluns Sant havien rebut els ministeris d'Acolitat i Lectorat a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, dins la missa crismal.

Fou una entranyable celebració en què participaren el Rector del Seminari d'Urgell Mn. Ignasi Navarri, el Rector del Seminari Interdiocesà Mn. Norbert Miracle, i el Rector de la Parròquia d'Escaldes-Engordany d'Andorra, Mn. Jaume Soy, entre altres capellans, i amics i que els han ajudat en el seu procés vocacional, i els seminaristes actualment residents al Seminari Interdiocesà.

L'Admissió als Ordes rebuda és la benedicció que el Bisbe dona a la vocació d'un candidat a rebre el Diaconat i el Presbiterat, perquè continuï la maduració en la formació, Déu l'ajudi en la seva vocació i així es bendisposi a l'ordenació sagrada que ha de rebre pròximament.

La jornada de professors de religió, una cita consolidada

92 professors i mestres de religió del Bisbat d'Urgell van participar en la 7a Jornada de Mestres i Professors de Religió Catòlica. Mestres tant de centres públics com concertats d'Andorra, Catalunya i dels pobles i ciutats de Castelló de la diòcesi de Tortosa, es van aplegar el dissabte 20 d'abril a la capital del Baix Ebre. La trobada, organitzada per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) i el Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC), va ser de convivència i formació alhora, així com un espai d'intercanvi d'experiències i un moment per refermar la validesa de l'assignatura de religió en la formació humana i cultural dels alumnes. La jornada, que va tenir lloc a l'Auditori Felip Pedrell i al Seminari de Tortosa alternativament, es va obrir amb una breu representació —a càrrec de l'escola de Xerta—, de la paràbola del sembrador, la qual va donar pas a la ponència «¿Cómo y por qué hablar de Dios en los nuevos ateísmos?», que va pronunciar el Bisbe de Ciudad Rodrigo, Mons. Raúl Berzosa.

Ja al Seminari Conciliar de Tortosa, s'hi van dur a terme un total de 17 tallers, entre els quals, «Nova evangelització i classe de religió» (on es van presentar propostes concretes per treballar a l'aula des de la perspectiva competencial); «Classe de religió i pedagogia de l'exemple» (on es va abordar el paper dels mestres de religió i la seva referència com a educadors en l'exemple); «El mòbil i l'aprenentatge religiós escolar» (on es van exposar els avantatges i els riscos de la tecnologia i la comunicació a les aules), o «La dansa i la música a l'aula de religió».

«La comunicació interpersonal en la societat en xarxa», a la Càtedra de Pensament Cristià del juliol

La propera jornada de la Càtedra de Pensament Cristià, que es durà a terme el proper 5 de juliol, tractarà a bastament de la comunicació interpersonal en les xarxes socials, una qüestió oberta pel Pontifici Consell de les Comunicacions en el marc de la Nova Evangelització.

El Seminari es durà a terme al Centre de Congressos de Sant Julià de Lòria, i comptarà amb especialistes de renom com el Dr. Salvador Giner, sociòleg i president de l'Institut d'Estudis Catalans i el periodista televisiu Josep Cuní. També hi intervindrà el Dr. Francesc Torralba, catedràtic de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i coordinador de la Càtedra de Pensament Cristià al Bisbat d'Urgell.

La jornada de treball tractarà d'esbrinar quin és el valor de la comunicació en la societat en xarxa, i com s'articula la comunicació interpersonal en aquesta nova societat digital. Francesc Torralba aprofundirà en la recerca del sentir en l'univers digital.

Trobada d'Escolans a Balaguer

El Santuari del Sant Crist de Balaguer va acollir el dia de la festa de la Mare de Déu de Montserrat, el 27 d'abril, la XXVI trobada d'escolans, una jornada de pregària conjunta, reflexió i de testimonis vocacionals dels més joves. La quarantena de nois i noies que van participar-hi van gaudir d'un dia de reflexió i també d'esbarjo i de companyonia.

III Jornada de Formació Permanent a Tremp

Mn. Joan Amich és l'encarregat de la Tercera Jornada de Formació Permanent per a sacerdots que es durà a terme a Tremp el 13 de maig, tot parlant dels preveres i del *Catecisme de l'Església Catòlica*, dins del marc de l'Any de la Fe. Mn. Joan Amich és el Delegat Episcopal del Catecumenat del Bisbat de Girona. La jornada de treball és previst que es dugui a terme a la seu de la Fundació Fiella.

ESCOLTEU RÀDIO
ESTEL-PRINCIPAT

105.0 - 104.4
107.5 - 91.5

Segueix el
Full Dominical
d'allà on vulguis
amb el teu
telèfon mòbil

LA PLETA

El ministeri sacerdotal en la nova evangelització. Trobada interdiocesana del clergat de les diòcesis catalanes a Poblet

El dilluns dia 22 d'abril, en el marc de la celebració de l'Any de la Fe, els arquebisbes i bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) van celebrar una Jornada interdiocesana al Monestir de Santa Maria de Poblet que va aplegar més de cinc-cents preveres i diaques de les deu diòcesis catalanes.

La Jornada va començar amb una conferència del cardenal arquebisbe de Viena, Christoph Schönborn, sobre «El ministeri sacerdotal en la nova evangelització».

El cardenal Schönborn, a partir dels documents conciliars i del *Catecisme de l'Església Catòlica*, va exposar allò que és propi del sacerdot comú de tots els cristians per la gràcia que han rebut en el baptisme i allò que és propi del sacerdot ministerial dels bisbes i dels preveres, que és un mitjà volgut per Déu per fer possible la plenitud del sacerdot comú dels fidels, que s'encamina a la santedat. El cardenal Schönborn va precisar diverses característiques del ministeri sacerdotal, subratllant com a més importants la de ser testimonis de la misericòrdia de Déu enmig del món i la de despertar, alimentar i acompanyar els fidels laics en la se-

va vocació baptismal d'evangelitzar a tothom i arreu.

L'Eucaristia va ser presidida pel mateix cardenal arquebisbe de Viena i concelebrada per tots els bisbes de Catalunya i amb els preveres, assistits pels diaques. A l'homília, el cardenal Schönborn va animar els preveres assistents a donar testimoni de la seva experiència de fe i de la seva vocació sacerdotal, tal com

sant Pere i sant Pau ho van fer en els inicis de la història de l'Església, tal com recullen els Fets dels Apòstols.

La Jornada es va cloure amb el dinar de germanor a l'hostatgeria externa del mateix Monestir de Poblet amb una visita al complex del monestir i després, en acabar, amb el cant del Virolai a l'església. La Jornada dona continuïtat a d'altres, també convocades pels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense: l'any 2010, a Mataró, amb motiu de l'Any Jubilar de Sant Joan Maria Vianney i la beatificació del Dr. Josep Samsó; la del 2009, a Tarragona, coincidint amb els 1.750 anys del martiri del bisbe Fructuós i els diaques Auguri i Eulogi, en la qual es va presentar la carta pastoral Pau, apòstol del nostre poble; el 2002, a Vic, coincidint amb l'Any Verdader; el 2000, a Montserrat, amb motiu del Jubileu de l'Any Sant; el 1996, també a Montserrat, amb motiu del 150 aniversari del naixement del Dr. Torras i Bages i com a acció de gràcies per la celebració del Concili Provincial Tarraconense i el 1992, a Poblet, en el IX Centenari de la restauració de la Seu de Tarragona.